Contact

LEADING HOLLAND-CANADIAN MAGAZINE IN CANADA

2nd Year of Pub. MARCH 1951 NO. 19

PRINTED BY THE MERCURY PRESS, CHATHAM, ONTARIO

EERSTE EMIGRANTEN BOOT BINNEN

De «Volendam»--Eerste 1951 Boat Gearriveerd

J. VANDER VLIET

Na een enigszins bezwaarlijke reis liep de Volendam met bijna een halve dag vertraging op Donderdag 22 Februari de haven van Halifax binnen. Het was een koude reis geweest en het had gewaaid en gemist. Vele passagiers waren zee ziek geweest, maar allen bereikten behouden de havan van hun bestemming.

Er ging een kalm gejuich op toen het schip langs de pier kwam. Het regenachtige weer had invloed op de stemming. Aan de beschutte kant van de dekken stonden drommen mensen, diep in jassen en mantels gehuld, om een eerste indruk in zich op te nemen van het land van hun keuze, hun nieuwe Vaderland.

Een Goede Ontvangst

Als de loopplanken gelegd en behoorlijk bevestigd zijn gaan de officieele personen aan boord. De aankomst van zo'n eerste boot geeft altijd aanleiding tot belangstelling van de regering, de betrokken maatschappijen van vervoer en de hogere ambtenaren van officieele instanties. Deze maal waren dan ook de Nederlandse gezant in Canada, de deputy-minister voor immigratie en de directeur van de Holland-America lijn tegenwoordig, benevens vele anderen, vertegenwoordigende staat, kerk en maatschappij.

Voordat iemand de boot verlaat komt over het omroep apparaat de stem van de gezant. In eenvoudige, ernstige taal wijst hij de immigranten op de belangrijkheid van hun nieuwe vaderland en raadt hen met geloof de toekomst in te gaan: geloof in God, geloof in zich zelf, geloof in hun regering. Zonder die zal het niet gaan.

Daarna sprak de vertegenwoordiger van de Canadesche regering en werden de volksliederen van Nederland en Canada gespeeld. Velen zongen mee, sommigen waren zichtbaar onder de indruk van de ernst van het ogenblik, aan anderen ging het ongemerkt voorbij.

Die zelfde middag nog werd een begin gemaakt met de ontscheping van de goederen en de behandeling van een aantal immigranten voor het Oosten. De volgende morgen vroeg begon het grote werk van inspectie en kaartjes veranderen en cheques in wisselen en eten kopen voor de reis en wachten en wachten............Toch ging de trein voor het Westen al om 12 uur weg. De twee voor Ontario volgden om 6 en 9 uur 's avonds.

De ontvangst in Halifax is altijd goed. Het Rode Kruis slooft zich uit met gratis koffie. Er is een aparte zaal voor vrouwen met kleine kinderen. Op een andere plaats kan men zich orienteren aangaande de kerkgenootschappen, die belangstellen in de Nederlandse immigranten en de cantine doet de hele dag door grote zaken. Velen zien kans om even de stad in te gaan. De burgerij is zeer vriendelijk en menigeen wordt gratis rondgereden. Maar allen zijn op tijd terug bij de trein want die moet niet weggaan zonder hen.

Enige uren voordat de laatste trein zou vertrekken vroegen sommige van de nog aanwezige immigranten of ze bezems konden krijgen om de zaal aan te vegen. Tot verbazing van het personeel was de grote zaal na korte tijd met Hollandse nauwgezetheid gereinigd en kon niemand zien, dat die dag daar 1400 personen hadden rond gelopen en gegeten. Een ere saluut voor de Hollandse zindelijkheid! Zo hoort het - van de eerste dag af aan een goed voorbeeld geven!

De redactie van "Contact" en al haar lezers verwelkomen U, nieuwelingen in dit land! God geve u voorspoed en het bereiken van de gestelde idealen. Hij stelle U ook tot een zegen voor dit grote en goede land en haar bevolking. Handel zo, dat niemand zich voor u behoeft te schamen, maar dat de Canadezen in u zien voorbeelden van getrouwe plichtsbetrachting, van betrouwbaarheid, echte Hollandse degelijkheid. Van uw gedrag hangt voor een groot gedeelte af het verdere slagen van de Nederlandse emigratie naar Canada.

Voor de vele maatschappelijke en economische problemen, die nog op uit werking wachten, voor de opbouw van ons kerkelijk en verenigings leven roepen wij uw hulp in. Wij hebben elkander nodig. Laat ons dan samen werken, samen strijden, samen bidden. Alleen dan zullen we slagen. En moge dan nog vele malen de bekende kleuren van de oude getrouwe "Volendam" in een Canadese haven gezien worden om ons aantal te doen aangroeien tot vele duizenden!

Emigratie in 1950

Gedurende het jaar 1950 ontving Canada 73912 immigranten. Vergeleken met het jaar daarvoor betekende dit een achteruitgang van 22.4%. De voornaamste oorzaken hiervoor waren hoge transportatiekosten, restricties op mee te nemen kapitaal en onvoldoende transportmiddelen. Hierdoor werden een groot aantal goede personen verhinderd om te emigreren.

Europa leverde nog steeds het grootste aantal. Engeland stond bovenaan met 13, 427, daarna Italie met 9058. Holland met 7404, Polen met 1612. Ook kwamen er 5825 Duitsers, 3769 Ukrainiers en 1188 Fransen naar Canada. Uit de Verenigde Staten kwamen 7799 immigranten, wat een kleine vermeerdering betekent vergeleken met 1949. Een derde van het totaal waren boeren, en een zesde vaklieden.

Indien de omstandigheden niet veranderen is de verwachting, dat in 1951 een aantal van 150,000 immigranten zal worden bereikt.

Grootste afzet gebied voor Canadese kaas is Canada.

Men leest veel over uitvoer van kaas naar Engeland, maar vergeet vaak dat de beste markt het eigen land is. Als het publiek maar meer kaas wilde eten. Kaas heeft een uitstekende voedingswaarde en toch is de consumptie per persoon in Canada veel lager dan in andere landen. Als het verbruik kon worden opgevoerd zou men al de in Canada geproduceerde kaas hier kunnen verkopen.

Dr. Phillips, de Minister van Gezondheid beweert, dat kaas goed is voor iedereen, maar vooral voor oudere mensen, omdat het zo gemakkelijk in het bloed wordt opgenomen.

In Belleville, dat beroemd is om zijn Canadian Cheddar cheese wordt de opslagplaats, waar kaas "rijp" wordt, belangrijk vergroot. De verschillende soorten kunnen de vergelijking met andere landen gemakkelijk doorstaan.

Mannenverenigingen, ook in Canada.

B. BRUINSMA
Sec. Mannenvereeniging „Calvijn", Chatham

Mij is verzocht een artikeltje voor "Contact" te schrijven betreffende de gevormde en nog te vormen Mannenverenigingen, die ons zo 'n prachtige gelegenheid geven gezamenlijk Gods Woord te onderzoeken en onze kennis in geestelijk en maatschappelijk opzicht te vermeerderen.

Men zal misschien vragen: "Waarom al die verenigingen. Horen de huisvaders niet thuis en in hun gezin? Worden ze, door deel te nemen aan het verenigingsleven, niet zelf voorbeelden van uithuizigheid?"

Broeders, in deze tijd, waarin het leven steeds sneller schijnt te gaan, en de gezinnen in zovele gevallen uit elkaar gerukt worden door duistere machten, hebben wij het zo nodig ons te bezinnen op de vraag: "Hoe kunnen wij een levend getuige zijn van de Kerk des Heren?" Op de Mannenvereniging kunnen we gezamenlijk onze moeilijkheden ook te dien opzichte bespreken, kunnen we elkander tot een lamp voor de voet en een licht op het pad zijn.

Heeft Christus zelf niet gezegd: "Gij zijt het zout der aarde"? Maar Hij heeft ook gezegd: "Wanneer dan het zout smakeloos wordt, waarmede zal het gezouten worden?"

Wij zijn als smakeloos zout als we "het wel goed vinden", als we niet meer actief zijn en als we denken "het leven gaat toch wel door, je moet het maar kalm opnemen".

Wij kunnen daarentegen ten voorbeeld zijn door opbouwend mee te werken tot de bloei der Kerk en bovenal van Gods Koninkrijk.

Daarom, broeders, laat ons de hand aan de ploeg slaan en ook hier in Canada het verenigingsleven tot ontwikkeling brengen. Voorzover mij bekend is Chatham tot nu toe de enige plaats, waar een Mannenvereniging werd opgericht; mogen er spoedig meerdere volgen.

De Mannenvereniging biedt vele kansen; we kunnen b.v. dan ook op de avonden van de emigratievereniging een onderwerp inleiden en bespreken; als er genoeg verenigingen zijn kunnen we tesamen een Mannenverbond vormen en een hechte eenheid worden in Hem, die voor ons gebeden heeft, dat wij allen een zouden zijn. In het oude Vaderland wordt deze actie van harte toegejuicht en is men vol belangstelling hoe wij hier in Canada onze geestelijk gaven ontwikkelen. Het blad der Mannenverenigingen in Holland wordt door onze leden in Chatham ook regelmatig gelezen.

Broeders, grijpt dan de kansen, door God ons gegeven. Kort is ons zijn hier; de tijd snelt daarheen. Hebben wij nu via "Contact" contact met elkaar, zodat wij allen beseffen, dat we arbeiders mogen en moeten zijn in Gods Wijngaard?

In de dag der dagen zal van ons gevraagd worden of wij hier op aarde contact met God gehad hebben. Van het antwoord op die vraag hangt zoveel, daar hangt alles van af.

Indien er plaatsen zijn waar men een Mannenvereniging wil oprichten, wij zijn gaarne bereid propagandablaadjes te verstrekken of anderszins hulp te bieden.

CONTACT

The Leading Holland-Canadian Magazine in Canada

Published every third week of each month

Managing Editor:
JOHN VANDER VLIET,
304 Dundas Street W., Trenton, Ontario

Contents
All matters for publication (except advertising) should be sent to the office of the Managing Editor

Business Manager
JOHN VELLINGA
P.O. Box 234, Chatham, Ontario

Subscriptions, and Advertising:
Send all subscriptions, renewals and advertising to our Business address P.O. Box 234, Chatham

Printers:
THE MERCURY PRESS, CHATHAM, ONT.

Publisher:
Ch. Ref. Immigration Societies in Eastern Canada

Subscriptions $1.00 a year in advance

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

SECOND CALVINIST CONFERENCE

The Second Calvinist Conference in Ontario will be held, the Lord willing, in the First Christian Reformed Church of Hamilton, Ontario, March 27, 28. 1951.

This is a joint undertaking of Calvinists of different denominations in Ontario. The program follows:

Tuesday, March 27, 2 p.m., Dr. Sanford Reid on The Ecumenical Movement.

Tuesday, March 27, 8 p.m., The Rev. E. Heerema on Education.

Wednesday, March 28, 10 a.m., Dr. B. H. McNeel on Pschiatry.

Wednesday, March 28, 2 p.m., Mr. Jos. Gritter on Labor Movements.

All these subjects to be treated in the light of the Reformed Faith.

There will be a fellowship supper on Tuesday night.

For information write the Rev. John Botting, Glencoe, Ontario.

De volkstelling van 1951

JOHN VANDER VLIET

Op de eerste Juli van dit jaar zal de negende tien-jaarlijkse volkstelling in Canada beginnen. Door de aansluiting van Newfoundland bij Canada, door immigratie en natuurlijke groei wordt verwacht, dat de bevolking met 20% is gestegen sinds 1941.

Volgens de grondwet is de regering verplicht iedere tien jaar een volkstelling te houden opdat de vertegenwoordiging van de provincien in de federale regering kan worden vastgesteld. Bovendien hangen de bedragen van een aantal subsidies aan de provincien af van de grootte van hun bevolking en een afname of toename daarvan kan wijziging brengen in die sommen.

Behalve deze zijn er nog andere redenen waarom een volkstelling gewenst is, zoals de verhouding van het aantal mannen en vrouwen, de leeftijden, beroepen, herkomst enz, van de inwoners. Deze gegevens stellen de regering in staat om een beter inzicht te krijgen in de bestaande toestanden, onmisbaar voor een juiste voorlichting.

De resultaten van een volkstelling zijn verder nuttig en noodzakelijk voor de zakenman, de nieuwsbladen, de kerken, de verenigingen voor maatschappelijk belang, onderwijzers, bankiers en vele anderen. De uitgever van een blad, dat in een vreemde taal verschijnt, komt er door te weten hoeveel mensen de taal spreken waarin zijn blad gedrukt wordt. Bovendien zal hij kunnen zien in welke streken die mensen zich gevestigd hebben en in verband daarmee zijn nieuws reportage regelen.

Voor de komende volkstelling zullen acht verschillende documenten worden gebruikt n.1. voor de bevolking, de blinden en doven, de huisvesting, de landbouw, de irrigatie, de veestapel en broeikassen op een andere plaats dan op de farms, visvangst en distributie van producten.

De kaart, die betrekking heeft op de bevolking bevat 29 vragen betreffende namen, adressen, burgerlijke stand, taal, burgerschap enz.

De landbouwkaart stelt vragen over het aantal acres, eigendom of huur, aantal stuks vee, farm machinerien enz. De overige papieren bevatten eveneens gegevens van belangrijke aard.

Voor het verzamelen van deze inlichtingen is het land verdeeld in 260 districten die ieder onder een volkstellings ambtenaar staan, terwijl ieder district weer verdeeld is in onder-districten met een bevolking van 600 tot 800 zielen op het land en 1000 tot 1500 in de steden. Er zijn ongeveer 18000 van zulke sub-districten die ieder een teller zullen hebben.

Nadat de telling is afgelopen worden de kaarten gezonden naar zes kantoren n.1. St. John Nfld., Halifax, Montreal, Toronto, Winnipeg en Vancouver, waar al het beschikbare materiaal getabuleerd en gereed gemaakt wordt voor verzending naar Ottawa.

Met behulp van moderne machines worden daar de laatste tellingen verricht. Een van deze machines is zo kunstig samengesteld, dat het zeven kaarten per seconde kan tellen waarop 60 verschillende vragen worden beantwoord. Vandaar gaan de getabuleerde gegevens naar het regerings bureau voor statistieken waar de einduitkomsten worden gerangschikt, beschreven en gepubliceerd.

De eerste resultaten zullen vermoedelijk in November of December bekend worden. Gegevens aangaande de bevolking zullen niet eerder verschijnen dan in Maart 1953, wat te danken is aan de doelmatige machines. Bij vorige gelegenheden duurde dit veel langer. De cijfers, die betrekking hebben op de landbouw zullen nog later klaar zijn.

Het aantal nieuwe automobielen dat in 1950 in Canada gemaakt werd overtrof dat van 1949 met 100,000.

Mededeling aan de Nederlanders in Canada

Het heeft steeds tot de taak der Nederlandse consulaire ambtenaren behoord een register te houden, waarin de namen en adressen behoren te worden ingeschreven van de Nederlandse onderdanen, die zich tijdelijk of blijvend in hun ambtsgebied gevestigd hadden. In de praktijk kwam van deze inschrijving ten consulate evenwel vaak niet veel terecht. Tot de inschrijving was men namelijk niet verplicht en vele Nederlanders lieten dan ook na zich na hun aankomst in hun nieuwe woonplaats met het Nederlandse consulaat in verbinding te stellen. Gewoonlijk waren de registers dan ook alles behalve volledig.

In deze uiteraard onbevredigende toestand zal thans een wijziging ten goede komen, doordat met ingang van 1 Januari 1951 de Nederlandse onderdanen, die zich voor langere of kortere tijd in het buitenland gevestigd hebben, tot registratie bij de Nederlandse consulaire vertegenwoordigers in wiens ambtsgebied zij zich bevinden, zijn verplicht geworden. Deze inschrijving behoort binnen drie maanden na aankomst plaats te hebben, doch ook wanneer deze termijn om de een of andere reden overschreden mocht zijn, blijft de gelegenheid tot inschrijving onverminderd bestaan. Slechts voor het geval de betrokkenen opzettelijk nalaten gevolg te geven aan de uitnodiging zich te laten registreren, zal artikel 10 van de nieuwe Wet op de Kanselarijrechten van toepassing zijn, d.w.z. zal voor alle handelingen, welke ten behoeve van de betrokkene worden verricht, zoals het afgeven of verlengen van een paspoort, het uitreken van een verklaring van in-leven-zijn, etc., tweemaal het gebruikelijke kanselarijrecht verschuldigd zijn.

Aangetekend zij, dat de registratie in de eerste plaats en hoofdzakelijk in het belang der Nederlanders zelf geschiedt. Beschikken de ambtenaren van de buitenlandse dienst over de gegevens, welke de registratie zal opleveren, zo wordt o.a. bereikt, dat:

mededelingen, welke Nederlanders aangaan, gemakkelijker verspreid kunnen worden;

een officieel bewijsstuk kan worden afgegeven, dat zij bij de ambtenaren bekend zijn;

het nodige gedaan kan worden om hen in buitengewone omstandigheden terstond te kunnen bereiken;

zo nodig, bij ziekte of ongeval familieleden kunnen worden gewaarschuwd;

het adres van Nederlanders, die een beroep uitoefenen, aan eventuele clienten kan worden opgegeven;

in bijzondere omstandigheden brieven en boodschappen, voor hen bestemd, kunnen worden verder geleid.

De Nederlandse onderdanen wordt derhalve in overweging gegeven zich zo spoedig mogelijk met het Nederlandse Consulaat-Generaal, Consulaat of Vice-Consulaat, in welks ambtsgebied zij wonen, in verbinding te stellen ter verkrijging van het inschrijvingsformulier, hetwelk daarna nauwkeurig ingevuld en vergezeld van de paspoorten van alle gezinsleden behoort te worden teruggezonden, waardoor de registratie, welke geheel kosteloos geschiedt, zal kunnen plaats vinden.

Indien de belanghebbenden in deze hun medewerking verlenen, zal binnen niet te lange tijd op de Nederlandse consulaire posten een volledig register aanwezig kunnen zijn van alle hier te lande gevestigde landgenoten, waardoor deze posten meer dan voorheen de Nederlanders in voorkomende gevallen van dienst zullen kunnen zijn.

(Mededeling van het Consulaat-Generaal der Nederlanden te Montreal, P. Q.). Montreal, 2 Maart 1951

Van Kust tot Kust

MEDEWERKERS GEVRAAGD

De spreuk, die gebruikt is als kop boven dit artikeltje, is een bij de Canadezen zeer geliefde. Hun groeiend nationaliteitsbesef, vindt in deze spreuk uitgedrukt de eenheid als Staat van al die in velerlei opzicht zo van elkaar verschillende provincies. „Van kust tot kust behoren wij bij elkaar", willen zij er mee zeggen.

Ofschoon de meesten van ons hier nog maar enkele jaren zijn, behoren wij nu ook dit land en zijn wij er ook in begrepen als de Canadees deze spreuk gebruikt. Als het goed is zijn wij daar blij om, want daarvoor zijn wij hier immers heen gekomen, om inwoner te zijn van dit land en van deze Staat. Wij willen erin wonen, wij willen erin werken, wij willen ons aandeel hebben in haar ontwikkeling. Mede daarvoor hebben wij onze immigratie-organisaties en hebben wij ook "Contact", ons eigen blad.

Om bovenstaande gedachte te versterken heeft het de redact e van "Contact" goed gedacht in haar blad een nieuwe rubriek te openen, die hetzelfde opschrift zal dragen als dit artikel, "Van Kust tot Kust". Het is de bedoeling, dat in deze rubriek van tijd tot tijd uit iedere plaats, waar Nederlandse immigranten wonen, berichten opgenomen worden. De ene keer eens iets over de mogelijkheden, die een bepaalde omgeving biedt, dan weer eens iets over de plaatsing en aankomst van nieuwe immigranten, of hoe de reeds gevestigde immigranten het maken, iets over de verhouding met de Canadezen, iets over het kerkelijk leven, onderling samenleven, enz. Hier zijn maar lukraak enkele onderwerpen opgenoemd. Waarschijnlijk zijn er nog wel veel meer te vinden, maar men begrijpt zo ongeveer de bedoeling wel.

Want, en nu komen wij bij de eigenlijke reden waarom dit artikeltje geschreven werd, hiervoor hebben wij de hulp van onze abonnee's nodig. Het is zonder meer duidelijk, dat de redactie al dergelijke dingen niet zelf eerst na kan gaan en dan er over schrijven. Daarom moet er in iedere plaats iemand gevonden worden, die het op zich neemt van tijd tot tijd een kort artikeltje te schrijven en dit op te zenden aan Mr. J. Vander Vliet.

De redactie begrijpt heel goed, dat al onze abonnee's geen verslaggevers zijn. Maar dat is ook helemaal niet nodig. Er is altijd wel iemand te vinden, die voldoende met de pen om kan gaan om mee te helpen de rubriek "Van Kust tot Kust" tot een graag gelezene te maken.

Het gaat met "Contact" de goede kant uit. Telkens weer blijkt, dat ons eigen orgaan algemeen gewaardeerd wordt. Dit nummer in nieuw formaat is weer een stap vooruit. De tijd schijnt ook niet ver meer, dat we ons blad tweemaal per maand zien verschijnen. Daarvoor hebben we meer abonnee's nodig en ook die moeten in de afdelingen gevonden worden.

Laten wij allen meewerken om ons blad zo goed en zo groot mogelijk te maken. Vrijwilligers voor.

RICHTLIJNEN

Waarom Geen Dominees Beroepen Uit Holland?

JOHN GRITTER

Nu het getal roepende gemeenten in de Christian Reformed Church in Canada geregeld toeneemt en vele van die reeds geruime tijd hebben beroepen zonder gewenst resultaat, wordt er meer en meer gesproken over de mogelijkheid dominees te beroepen uit Holland. Geruime tijd werd dit alleen in besloten kring ter sprake gebracht. Er is ook een kant aan die ons wel even doet aarzelen om er in het publiek over te spreken of te schrijven. Doch in de laatste tijd wordt ons die vraag gedurig gesteld. Er is ook al eens over geschreven zonder dat erop geantwoord is. Waar het zich laat aanzien dat deze kwestie almeer in bespreking zal komen, achten we het beter er dan maar eens kalm over te schrijven, en het standpunt van onze leiders in Canada nader toe te lichten.

Sommigen vragen: "Waarom mogen we geen dominees uit Holland beroepen?" Antwoord: Dat is nimmer gezegd, dat het niet mag. Feit is, dat de deur daarvoor ook op dit ogenblik openstaat, zoals nog pas is gebleken bij het beroepen van een leraar voor de gemeente en het werk onder de zeelui, te Hoboken. Wat daar kan, kan hier ook. De deur is open.

Weliswaar: Hij staat niet wijd open. Daar zijn beperkingen. Niet vele jaren geleden sprak een van onze synoden uit, dat we een voldoend getal leraars en studenten hadden zodat het beroepen van leraars uit andere kerkgemeenschappen niet nodig werd geacht. Men ried dat af. En de bepaling werd gemaakt dat indien een kerkeraad meende een dominee uit een andere kerkgemeenschap te moeten nomineren, hij dan daarvoor moest hebben de goedkeuring niet alleen van de consulent maar ook van de daartoe aangewezen deputaten van drie genabuurde classes. Sedert komt het beroepen van zulke leraars dan ook slechts sporadisch voor. Maar het gebeurt nog wel. De deur is nog wel open.

Echter is dat hier in Canada tot dusver afgeraden.

Natuulijk niet omdat we menen dat onze collega's in Holland niet minstens zo bekwaam en geschikt zouden zijn, wat betreft opleiding, enzomeer, als onze dominees hier. Dat heeft er niets mee uit te staan. We hebben natuurlijk niets dan de hoogste achting en waardering voor wat de broeders in Holland presteren. Dat is niet de oorzaak waarom zulk beroepen wordt ontraden.

Waarom dan wel?

Laat ons allereerst in het algemeen noemen, dat een immigrant niet een immigrant kan leiden.

Een immigrant komt hier te staan voor veel nieuwe dingen waarmee hij eerst vertrouwd moet worden. Het vereist tijd daarin te komen. Dat is met enkele maanden niet klaar. Wie dat niet inziet, toont daarmee zijn eigen dwaasheid. Een immigranten vrouw zei onlangs tegen ons: "Men heeft een paar jaar nodig om hier wat op gang te komen." Dat is van een dominee ook waar. Hij mag als man van ontwikkeling zich wat vlugger in nieuwe situaties inwerken; toch zal ook hij tijd nodig hebben eer hij werkelijk als leider kan optreden, en als vertegenwoordiger van ons volk bij de Canadese bevolking kan fungeren.

De kwestie van de taal komt hier wel zeer sterk naar voren. Terecht wordt door ons volk in het algemeen goed beseft, dat men de taal moet aanleren, en dat zo vlug mogelijk. Dat wordt trouwens door de Canadese bevolking ook geeist en verwacht. En we mogen er wel even bij zeggen, dat ons volk over het geheel zich daarvan flink kwijt. Menigmaal hebben de ingezeten Canadese buren ons daarover hun compliment al gemaakt, en dat is prachtig. Maar dan is het toch zeker vereiste dat de voorgangers dat Engels behoorlijk machtig zijn. De juiste uitspraak is daarbij van het allereerst belang. En nu is het eenvoudig een feit, dat de ervaring leert - en we hopen dat niemand het ons kwalijk neemt, als we dit zeggen, want we hebben werkelijk niet de minste bedoeling om iemand te kwetsen-maar de ervaring leert, dat wanneer iemand die reeds een behoorlijk deel van zijn leven zich bewogen heeft in een taal, moet leeren zich nu te bewegen in een ander taal, dat gewoonlijk gebrekkig blijft. Men mag wel lessen in het Engels gehad hebben en het vlot lezen en het wat spreken; het juist te schrijven en uit te spreken, zoals hier in Canada gebruikelijk is, en zelfs anderen daarin voor te gaan, is nog wat anders. Dat loopt gewoonlijk niet heel stichtelijk uit. Het gevolg is, dat sommigen met dat gebrekkig Engels meegaan en het nooit te boven komen. Anderen, vooral de jongeren die op school gaan en die het Engels juist leren, zijn er niet van gediend, spreken er met minachting over en verliezen respect voor de ambtelijke bediening.

Ieder verstaat ook dat elke kerkgemeenschap iets eigenaardigs heeft, dat men gaarne bewaart. Elke kerk heeft haar gewoonten en sfeer en tradities. Men duide het ons niet ten kwade als we menen dat onze eigen leraars, opgeleid aan eigen school en ten volle thuis in onze kerk, het best geschikt zijn onze nieuwe leden daarin te leiden. Andere leiding zou, vrezen we, een ander element kunnen aanbrengen, dat zou kunnen leiden tot verwijdering.

Dan ook, toen onlangs in een vergadering deze kwestie besproken werd, vroeg een van de aanwezigen al spoedig: "Uit welke kerk in Holland wou men dan beroepen?" We hebben hier in onze gemeente te Aylmer broeders en zusters uit vijf verschillende kerkgemeenschappen in Holland, die trachten de verschillen die hen in Holland onnodig gescheiden hielden, hier terzijde te zetten en onnodige verbrokkeling van krachten te vermijden. Op andere plaatsen heeft men soortgelijke situaties. Zou men nu uit zekere kerkgemeenschap gaan beroepen en uit andere niet, dan zou men de oude verdeeldheid weer in de hand werken. Met zekere immigrant die daarover zijn gedachten liet gaan, zeggen we: "Ik hoop dat we daarvoor bewaard blijven."

Enkele dagen geleden, in gesprek met een van de ouderen onder onze immigranten kwam deze zaak ook te berde. Na enige redenering sprak hij tenslotte zich uit ongeveer als volgt; Men sluit zich hier aan bij een nieuw kerkverband. Men doet dat vrijwillig. Dan kan men toch niet eisen, dat er dominees beroepen worden uit een ander kerkverband. Dan hebben toch eigen dominees de voorrang.

Dat was, dunkt ons, nuchter en billijk en wijs gezien.

Maar, indien het blijkt dat de Christian Reformed Church met eigen leraars in onze behoefte hier niet kan voorzien, wat dan? Zouden we dan niet gebruik kunnen maken van jonge krachten in Holland, bijvoorbeeld studenten, die gaarne naar hier willen? Daar wordt beweerd dat er wel zijn die zich daarvoor gaarne zouden geven. Dat is, menen we, een andere zaak. Dr. P. Prins heeft dienaangaande een gedachte aan de hand gedaan. Ook hier worden daarover wel gedachten geopperd. Daarover willen, we zo de Here wil, in een volgend artikel nog wel eens even praten.

P.S. Aandachtige lezers van ons artikel in het Januarinummer van dit blad zullen wellicht een beetje vreemd hebben opgezien dat daarin gesproken werd alsof Ds. G. A. Lyzenga, wiens plotseling verscheiden we ten zeerste betreuren, nog leraar van Erie was. Feit is dat dat artikel geschreven werd in November, toen dat vreselijke ongeluk nog niet had plaats gegrepen. Door omstandigheden was dit artikel blijven liggen en toen het geplaatst werd dacht niemand eraan de nodige wijziging aan te brengen. We schijnen gedurig te worstelen met gebrek aan plaatsruimte. Komt er van samensmelting met de Canadian Calvinist (waar we nog altijd op hopen) niets, dan moeten we zien zo spoedig mogelijk ons "Contact" uit te breiden tot een weekblad. Met een blaadje dat eens per maand verschijnt bereikt men zo weinig.

VOOR DE VROUWEN.

door Edith

Men staat soms verbaasd over de hoeveelheid voedsel, die in de vuilnisemmer gaat. Op de farm zijn er altijd wel varkens of kippen, die er mee gevoerd kunnen worden en ik denk dat het grootste aantal vrouwen, dat zich aan dit euvel schuldig maakt in steden en dorpen woont. Toch is het niet nodig dat wij hierin zondigen. Met overleg en misschien wat extra werk kunnen wij heel wat bereiken. Neem b.v. brood, dat een heel eenvoudig onderdeel vormt van ons dagelijks menu. Iedereen kent natuurlijk toast en wentelteefjes. Voor wie van eieren houden is het volgend eeen smakelijke dish. Snij een rond stuk uit een sneetje brood en leg het sneetje in een hete koekepan met een beetje margarine. Breek een ei in het ronde gaatje en laat het geheel bruin bakken aan beide kanten.

Dan is er paneermeel, dat wij gebruiken in spinazie, gehakt, bij het bakken van vis, bij het bereiden van pudding en croquetten. Hier zijn enkele recepten, waarin U brood kunt verwerken.

Broodpudding: 1 cup broodkruimels, 3½ cup fijn gesneden appels, ½ cup honing, 1 cup water, 3 table spoons boter, zout.

Vermeng brood, zout en appels en doe het mengsel in een vuurvaste schotel. Kook de honing en het water en giet dit over de appels. Strooi een dun laagje kruimels over de top en leg er appelringen op. Bestrooi het nu met suiker en een beetje boter. Bak in een oven van 350 graden, tot de appels gaar zijn.

LAZY PUDDING: Wittebrood, frambozen of kersen. Snij brood in sneedjes van een inch dik. Verwijder de korst. Leg een laag in een schaal, dan een laag fruit, dat U even aan de kook hebt gebracht. Dit zijn ingemaakte frambozen, ze zijn dus zoet. Zo legt U laag om laag, maar de laatste laag dient brood te zijn. Giet de hete syrup over de massa tot het gelijk met het brood staat en laat de schotel een nacht over staan onder een gewicht. Serveer met slagroom of vanille saus (koud).

CRUMB PUDDING: ¾ cup suiker, 3 eetlepels gesmolten boter, 3 cup droog broodkruim, 1 cup zure melk, 1½ theelepel nutmeg, 1theelepel orange of lemon rind, 1 cup rozijnen, 1 theelepel soda. Vermeng alles in de volgorde van het recept. U kunt de soda zo wel in de melk doen als in de droge ingredienten. Doe alles in een met boter besmeerde schaal of bakblik en stoom 1½ a 2 uur.

In deze tijd van het jaar is er vaak niet veel jam meer over en voor wie van "homemade" jam houden volgt hier een recept voor marmelade.

ORANGE MARMELADE: 3 oranges, 2 citroenen in dunne reepjes gesneden. Verwijder alle pitten. Voeg drie maal zoveel water bij als U fruit hebt. Laat een nacht staan. In de morgen kookt U het tien minuten. Laat nog een nacht staan.

Kook het fruit 1 uur en daarna voegt U evenveel koppen suiker toe als U fruit had. Kook tot het dik is als jelly, ongeveer 1 uur.

GRAPEFRUIT MARMALADE: 1 grapefruit, 1 orange, 1 lemon. Snij in heel dunne reepjes en voeg drie maal zoveel water toe als U fruit hebt. Kook 10 minuten en bereid het op dezelfde manier als de orange marmelade.

De totale uitvoer van Canada bedroeg in het jaar 1950 meer dan 3 millard dollars.

Afdelingsnieuws in een Notedop

Uit Cochrane, onze afdeling in het verre Noorden, is goed nieuws te melden. Er zijn hier 25 gezinnen geplaatst, die bijna alle in Mei zullen arriveren. Ook zijn hier enkele zeer geschikte farms te koop. Voor inlichtingen kan men schrijven naar H. Struyk, Clute, Ont.

Drayton groeit snel. Verscheiden immigranten kopen hier boerderijen en meer dan 15 gezinnen hebben reeds een eigen bedrijf. Wij verwachten bovendien een twaalftal nieuwe gezinnen uit Nederland. Er zijn in Drayton vele goede farms te koop. Schrijf naar Klaas Veld, R.R. 3, Alma.

Stratford kan een schoenmaker gebruiken, want hier is een schoenmakerszaak te koop. Men behoeft slechts $700 te bezitten om gereedschappen en inventaris over te nemen. Op de zaak zelf zijn gemakkelijke betalingsvoorwaarden. Schrijf naar Mr. G. Grevers R.R. 1, Stratford, Ont.

De Chr. Ref. Immigratievereniging in de hoofdstad van Ontario, Toronto, besloot zoveel mogelijk immigranten te plaatsen in en rondom de stad. Mr. T. Hagen zal werken ten Noorden en Mr. F. Harkema ten Zuiden van Toronto.

De afdeling Cambellford heeft besloten zich aan te sluiten bij de provinciale ziekteverzekering. Goed voorgaan doet volgen.

Mr. Schenkel, part time fieldman te Kitchener, Ont. bericht dat er in Kitchener vijf nieuwe gezinnen werden geplaatst en zes in Galt.

De afdeling Ilderton bestaat niet meer doch splitste zich in afdelingen te Strathroy en te London. Zes nieuwe gezinnen hebben farms gekocht bij Strathroy en nieuwe gezinnen worden er geplaatst in de omgeving van London. Goede hoop voor de toekomst. Rev. Gritter hoopt 1 April naar London te verhuizen.

Woodstock heeft plannen klaar voor een gezellige vergadering. Mr. Vellinga zal het onderwerp "Credit Unions" introduceren, waarop een levendige bespreking verwacht wordt. Ter afwisseling zal de film "Across Canada" vertoond worden.

In Chatham hoopt men een vergadering te houden op Woensdag 28 Maart. Het hoofdpunt van bespreking zal vormen de oprichting van een begrafenisfonds en het huren van woningen voor ambachtslieden.

De administratie van "Contact" ontving vele brieven, waarin bericht werd: "Nieuw formaat van "Contact" schitterend. En nu spoedig twee maal per maand verschijnen".

Jan Bos, zoon van Mr. en Mrs. Klaas Bos te Dresden is door een noodlottig ongeluk om het leven gekomen. Hij werd aangereden door een auto op de hoofdweg buiten Dresden; drie uur later vond men zijn lichaam in de berm van de weg. Onze sympathie gaat uit naar de bedroefde ouders en familie.

Mrs. I. Esser te Sarnia overleed zacht en kalm in haar Heer en Heiland op Zaterdag 3 Maart. Sterke de Heere de diepbedroefde echtgenoot en kinderen.

Mededeling voor alle afdelingen: Stuur korte nieuwsberichten als de bovenstaande regelmatig op naar de redactie van "Contact". Het is leerzaam en onderhoudend op deze wijze iets van elkaar te horen.

Ontario Ouderlingen-conferentie

De ouderlingen-conferentie staat gehouden te worden D.V. Donderdag 19 April in de Hamilton Chr. Ref. Church. Een hartelijk welkom voor allen. Voor verder nieuws, zie „The Banner" en „De Wachter."

Namens het bestuur,
Rev. J. Gritter, Pres.
M. Banninga, Secr.

Nederland Nadoen, Nooit?

L. LUBBERS

Met grote aandacht heb ik het artikel van de heer Simon Grin "Nederland nadoen? Nooit." gelezen. Gaarne zou ik, geachte reacctie, een kleine plaatsruimte in "Contact" willen vragen, om met de inzender van dit artikel van gedachten te wisselen.

In de eerste plaats, vriend Grin, ben ik het roerend met U eens wat betreft Uw gezegde, dat wij in een zondige wereld leven. Toch zou ik deze zin iets verlengd willen zien, en wel zo, dat wij allen zondaren zijn, niets goeds kunnen doen, maar geneigd zijn tot alle kwaad. Tot zover hebt U mijn volle instemming, maar daarna sta ik lijnrecht tegen U over. Voor een zo duidelijk mogelijk begrip heb ik mijn artikel in vijf punten verdeeld. Punt I, wat betreft de bureaucratie van het C.N.V. Het vage beeld, dat U hierbij gebruikt, geeft geen overtuigend bewijs. U had het over het collectief arbeidscontract van vroeger, U zei, dat het toen bestond uit een enkel blaadje en dat het thans bijna een boekje beslaat, waarmede U hoogstwaarschijnlijk zeggen wilt, dat er zo meer mensen aan moeten werken en dat er daarom ook meer salaris uitbetaald moet worden. Doch vergeet niet, vriend Grin, dat het ledental van het C.N.V. sinds 1925 verdriedubbeld is; daarom was het harde noodzaak, om, wilde men de belangen van de christenarbeider naar behoren behartigen, het bestuur naar evenredigheid uit te breiden.

Punt II, Heeft het C.N.V. afgedaan? Mijn antwoord is: Neen. Zolang als er christenarbeiders zijn blijft de Bond bestaan. U zegt, de Rijksbemiddelaar heeft dat werk overgenomen? Niets is minder waar dan dat. De Rijksbemiddelaar is de vertegenwoordiger van de Regering, die bemiddelend optreedt tussen de regering en de Bond in zaken die arbeidsverhoudingen raken. Indien de Bond ophield te bestaan, was er ook voor zijn aanwezigheid geen reden meer (Zie de Duitse bezetting). Uw voorbeeld betreffende het arbeidscontract, gesloten tussen werkgevers en werknemers, van f.43.- per week en dat door de Rijksbemiddelaar werd gewijzigd in f.42.-, en dat de Bond daarbij zomaar het hoofd in de schoot legde, is niet juist. Vele malen heeft het bondsbestuur van het C.N.V. getracht om dit te wijzigen, doch telkens zonder resultaat.

Punt III. U trekt de christelijkheid van de N.C.L.B. in twijfel. Daar durf ik niet over te oordelen, dat weet God alleen. Wel weet ik dit, het C.N.V. streeft niet in eigen kracht, doch met Gods hulp, naar sociale gerechtigheid en maatschappelijke welvaart, dus voor een redelijk bestaan van de aangesloten leden. En dan kunnen we niet anders dan onze God danken voor alles ons in het C.N.V. geschonken.

Punt IV, de vrije Zaterdagmiddag. Er is nooit sprake geweest, vriend Grin, van de Zaterdagmiddagheiliging. De vrije Zaterdagmiddag is na lang beraad ook ingevoerd voor de landarbeider, en dat was van harte toe te juichen. Alle andere afdelingen van het C.N.V. hadden de vrije Zaterdagmiddag reeds lang, alleen de landarbeider was daarvan nog uitgesloten, hoewel het landbouwwerk toch niet een van de lichtste vakken is. Het was de enige mogelijkheid om de arbeider de gelegenheid te geven eens wat voor zichzelf te doen, b.v. zijn tuintje te bewerken of ver af wonende kennissen te bezoeken, of om enige ontspanning te zoeken, na vijf en een halve dag van hard werken.

Punt V. In dit punt wil ik U herinneren aan hetgeen U schreef: "Indien de boer het volle loon uitbetaalt, dan roept het verkorte loon nog tot de Here". Neen, vriend Grin, dat bestaat niet. De arbeider is zijn loon waardig en als hij dat loon ontvangt kan er nooit sprake zijn van een verkort loon, dat tot de Here roept. En als alle boeren en arbeiders, ja alle mensen, hun roeping verstonden en leefden, heel dicht bij het Woord van God, en de daad bij het woord voegden, dan was de Bond overbodig geworden, want dan heerste er arbeidsvrede. Maar nu alle mensen zondaren zijn en niet geneigd tot enig goed, is het hoogst nodig dat er een sterke Bond is Een samenbundeling van alle christenen in Nederland, maar ook in Canada, ons nieuwe vaderland. U kent toch ook het spreekwoord "Eendracht maakt macht?" Daarom alle christe-immigranten van vroeger en thans, verenigt U, en in een christelijke Labor Organisation en in een christelijke politieke partij, om als het nodig is, onze stem te kunnen laten horen in het belang van ons en onze kinderen, tot opbouw van ons nieuwe vaderland, maar bovenal tot meerdere glorie Gods. Geve Hij ons de kracht en de wijsheid om zo te handelen als Hij van ons vraagt.

PLAN VAN ACTIE.

JOHN VELLINGA

Uit mijn vorig artikel hebben de lezers al kunnen opmerken, dat ik persoonlijk niet zo veel voor vakorganisaties en politieke actie, nu reeds, voel. Mag ik deze keer nog enkele redenen daarvoor opnoemen? Omdat de tijd er niet rijp voor is en omdat er veel te veel andere dingen zijn, van groter belang, die daarom eerst onze tijd en aandacht vragen. Neem bijvoorbeeld alleen maar het werk van onze emigratie. Op het ogenblik is het mogelijk om stromen Nederlanders te helpen in het vinden van een plaats in dit grote land. Dat is ook sociale actie. Anderen helpen. Wel, hier is gelegenheid. Laten wij hier onszelf met alle kracht aan geven en mee helpen in het vinden van sponsors voor al de duizenden die staan te wachten. Wij bereiken hiermee, dat anderen ook uit het benauwde Nederland, waar het leven van wetten en regelingen zwaar is, naar Canada kunnen emigreren; en daardoor versterken wij ook onze gelederen in die mate, dat wij werkelijk misschien een gelegenheid krijgen door deze aanwas om later iets te bereiken. Dus help mee in uw locale immigratievereniging in dit werk en dan doet U meer voor sociale actie dan door nu te debateren en u zelf druk te maken over een vakorganisatie en zo meer.

Hierkomt nog bij dat onze kring inwendige versterking nodig heeft voordat wij onze stem kunnen verheffen op de publieke markt van het leven. Wij zijn in dat opzicht nog zo zwak. Vele immigranten zijn niet alleen vreemdeling tegenover de Canadezen, maar ook tegenover elkaar. Men vindt in elke groep leden uit alle elf provincien van Nederland en het zal gerust enige jaren duren voordat deze verschillende elementen elkaar verstaan.

Ook zijn wij nog zo arm aan organisatie in eigen kring ten opzichte van kerkelijke en culturele doeleinden. Tijd, geld, afstand, het zijn allemaal moeilijkheden die ten dezen belemmerend werken. Daarom, eerst mee helpen, met alle kracht, waarover wij beschikken, om een gezond organisatieleven op te bouwen en dus wachten met sociale actie.

Vervolgens is er onze onkunde op het terrein van sociale actie in dit land. Wat weet een Nederlander, pas hier, van wat er omgaat in het sociale leven van Canada? En wanneer wij deze actie opzetten, dan moet dat gebeuren op grote schaal, en niet volgens de Chr. Labor Organisation in Grand Rapids bijvoorbeeld, die hoofdzakelijk bestaat uit Chr. Ref. leden en alleen maar werkt, waar oud-Nederlanders wonen, die lid zijn van de Chr. Ref. Church. Ook niet naar het model van het Christelijk Nationaal Vakverbond in Nederland, dat de zaken beziet door een Nederlandse bril en tenslotte mede oorzaak werd van de grote sociale last, die nu het Nederlandse volk drukt. In Nederland is de sociale actie in vele opzichten zover gegaan, dat het geen lust maar een last is voor het volk.

Laten wij ook in dit opzicht gezond blijven. Mijn advies is nogmaals, laat men op de vergaderingen van de immigratieverenigingen en van de mannenverenigingen het vraagstuk der sociale actie in Canada gaan bestuderen om werkelijk een helder inzicht te krijgen in de manier, waarop wij deze ons van God gegeven taak moeten uitvoeren en aanvatten.En met het practische werk kunnen wij, naar mijn inzicht, dan best een tiental jaren wachten. Na die tijd is er de nodige bezinking en kunnen wij doorzien, waar wij nu nog vreemd tegenover staan.

Onze eerste en grote taak is, naar mijn inzien, mede-christenen ervan te overtuigen, dat het hun plicht is om schouder aan schouder met ons op te trekken. Ik bedoel de christenen onder het Canadese volk. En dan gaat onze actie zich niet richten op een bepaalde tak van ambacht, ook niet op het vaak min of meer egoistisch doeleinde meer loon voor onszelf te verwerven, maar dan werpt zij zich op het brede terrein van alle sociale leven.

Wat de politiek betreft moeten wij nog sterker de remmen aandrukken. In de Verenigde Staten zijn onze Calvinistische broeders en zusters na al die jaren nog steeds niet gekomen tot het organiseren van eigen politieke partijen. Het merendeel van ons volk in de Staten voelt daar ook weinig voor. Men is van opinie dat meer bereikt kan worden door invloed te doen gelden in de bestaande politieke partijen. En persoonlijk denk ik dat dit het geval ook is in Canada. Ik betwijfel het ten zeerste, dat wij voor van alles en nog wat een eigen organisatie nodig hebben. Nederland is door al deze verdeling een chaos geworden; laten wij op onze hoede zijn, dat dit niet het geval wordt in Canada. Dus "haast U langzaam!"

Nog eens de Credit Unions

Credit Unions zijn, naar bekend mag worden geacht, onderlinge spaar- en leenbanken. Het gaat nog niet zo vlug als wel gewenst is met het oprichten er van. Iemand voerde hiervoor onlangs twee oorzaken aan. In de eerte plaats denkt Jan dat Piet hem voor zal zijn met een lening en dan deugt het dus voor hem niet. In de tweede plaats zijn onze financien nog te gering om iets te bereiken.

Laat mij hierover enkele opmerkingen mogen maken.

Dus Piet zal U voor zijn, denkt U. Waarom? Natuurlijk omdat hij een vriendje heeft in het bestuur of in het credie-comite. Wel, wat niet kan is nog nooit gebeurd, maar er is toch absoluut geen reden om zo te denken. De zegeling in deze zaken is zodanig ingericht en de uitvoering ervan staat zo sterk onder regeringscontrole, dat er van vriendjespolitiek geen sprake behoeft te zijn. Natuurlijk ligt er ook een zweem van wantrouwen in de boven aangehaalde wijze van denken en spreken. En wanneer iemand in deze geest van wantrouwen denkt en spreekt kan hij op geen enkel gebied met anderen samenwerken; hij zal dan altijd denken, dat hij aan het kortste eindje trekt. Dus, laten wij vertrouwen in elkaar hebben, want werkelijk, de controle is zo scherp, dat een dergelijk geval tot een hoge uitzondering beperkt moet blijven.

Onze financiën zijn te gering om ook maar iets te doen? Wel, deze spaar- en leenbanken worden juist opgericht door en ten behoeve van financieel zwakken. Wie veel bezit kan zich zelf wel redden en heeft geen hulp van anderen nodig. Iemand, die zo spreekt is reeds verslagen voor hij begint. Het zal hem niet gelukken iets te bereiken, want hij zal nergens crediet zoeken.

De hele gedachte van de Credit Unions is om van de vele kleine gelden zulk een bedrag te maken, dat men sterk genoeg is, gezamenlijk, om credieten te krijgen en te verstrekken. Op deze wijze kan tot stand worden gebracht, wat anders onmogelijk is.

Het is al vaker geschreven, doch het kan geen kwaad het nog eens te herhalen, als 100 personen elk $500 bezitten en dit storten op een spaarbank is niemand in staat daar iets op te lenen en aan rente brengt het slechts enkele dollars per jaar op. Een onderlinge spaarbank daarentegen kan bij elke $500, die zij in kas heeft, $250 lenen. In het bovenaangehaalde geval wordt dat 100 maal 500 dollars is 50,000 dollars plus 25,000 dollars is 75,000 dollars. Zo'n Credit Union is dan in staat om tot een bedrag van $75,000 aan leningen te verstrekken aan haar leden.

Aan wie gaan wij nu lenen? Daarover een volgende keer.

Onze Verzekering

De eerste boot met immigranten uit Nederland arriveerde in Februari en er zullen er dit jaar nog verscheidene volgen, duizenden nieuwe burgers naar Canada brengend. Als U voor het eerst ons blad onder ogen hebt, geef dan aandacht aan deze mededeling. Onze provinciale Immigratievereniging heeft een eigen Hospitaal-en-operatiekosten-verzekering voor haar leden. In haar statuten heeft deze verzekeringsorganisatie de bepaling opgenomen, dat nieuwe immigranten, die binnen dertig dagen na aankomst lid worden, recht hebben op uitkering zonder inachtneming van de vastgestelde wachttijd (uitkering voor bevalling uitgezonderd, hiervoor staat een wachttijd van tien maanden). Natuurlijk wilt U meer van onze organisatie weten en natuurlijk wilt U er zich bij aansluiten. Vraag er andere oud-Nederlanders in Uw omgeving naar, of, als dit niet tot bevrediging leidt, wendt U tot de secreatris, Mr. J. Vander Vliet, 304 Dundas Street West, Trenton, Ontario en vraag om pamflet Z 1.

Nog iets. Eind deze maand moeten de premies betaald worden voor het tweede kwartaal. Denk hierom, locale penningmeesters! Dan worden er ook weer nieuwe leden aangenomen. Zij die nu lid worden hebben recht op uitkering na een wachttijd van drie maanden. Honderden leden hebben reeds geprofiteerd van onze verzekering. Wordt daarom allen lid en helpt mee; wie weet hoe spoedig U zelf hulp nodig hebt.

Het C.N.V. in het juiste Licht.

J. ADMIRAAL

Naar aanleiding van het schrijven van de heer Grin zag ook ik mij genoodzaakt naar de pen te grijpen. Gaarne wil ik de redactie van "Contact" vriendelijk verzoeken het volgende te plaatsen, waarvoor bij voorbaat mijn hartelijke dank. Als emigranten leven wij in een periode, waarin veel van ons gevraagd wordt. Men is bezig iets op te bouwen en "Contact" kan een geweldige steun zijn daarbij. Maar er mag m.i. wel terdege op toegezien worden hoe er, publiek, geschreven wordt. De manier van schrijven van de heer Grin is er b.v. geheel naast. Hij betrekt mensen in zijn betoog, die zich niet verantwoorden kunnen. Hij schimpt op een organisatie, die de Bijbel neemt als richtsnoer, in haar zware strijd tegen het moderne heidendom. Dat is m.i. geen stijl; zoiets had m.i. niet opgenomen moeten worden.

Nederland nadoen, dat nooit in Canada? Wanneer de heer Grin zich eerst eens goed had bedacht had hij zoiets nooit kunnen schrijven. Na de oorlog heeft de Nederlandse regering de "geleide economie" ingevoerd. Zij trachtte het economische leven onder haar bedwang te krijgen met het doel uiteindelijk alles vanuit een centraal punt te regelen. Het is zeer belangrijk de strijd van het C.N.V. vanuit dit gezichtspunt te bezien. Zij moest zich aanpassen bij de gewijzigde omstandigheden. Het komt mij unfair voor om zo door te draven als heer Grin doet. En dat met bijna zuiver persoonlijke argumenten. Zijn schrijven getuigt ook niet van veel Bijbelkennis. "De Bijbel is kort over sociale actie", zo schrijft de heer Grin. Hoe bestaat het! De Bijbel staat vol van sociale actie. Als dat niet zo was, was geen christelijke organisatie mogelijk. Laat de heer Grin de Mozaische wetten maar lezen, en de profeten, Jesaja, Nehemia, Joel en Habakuk, Micha enz. Daar kan hij lezen van Gods sociale actie. En dat is Heilig Werk!

Het heeft mij erg pijn gedaan zoiets te moeten lezen in "Contact". Het Nederlandse C.N.V. heeft een goede naam; daar staan mannen aan het roer, die de strijd voeren voor het heilig houden van Gods Naam. Eenvoudig in hun optreden, maar fier en krachtig getuigen zij van Jezus Christus. Dat hier in Canada hun werk en een zo hoogstaande organisatie, door een oud-lid nog wel, door het slijk wordt gehaald, is onchristelijk. Zo kan het niet. Zoek eerst het Koninkrijk Gods en zijn gerechtigheid en al het andere zal U toegeworpen worden. Dat eist God van ons allen.

POOTAARDAPPELEN

Het departement van Landbouw adviseert niet al te lang te wachten met het bestellen van pootaardappelen. De prijzen zijn normaal en opgaven van erkende verkopers van pootgoed zijn beschikbaar voor iedere belangstellende bij de vertenwoordigers van het departement van Landbouw. Daarop is aangegeven de naam en adres van de producent, de soort en de hoeveelheid, die beschikbaar is.

AFDEELINGS NIEUWS

HIER JARVIS

W. BLIJLEVEN

Als de Moeder niet in het huisgezin is, dan is de gezelligheid weg, want dan is het middelpunt van het gezin afwezig. Zo ongeveer verging het ons, toen we onze dominee moesten afstaan, het bezielende centrum was verdwenen.

Juist waren we zo ver, dat de zaken op gang kwamen. We wilden elke maand een vergadering van de immigratievereniging houden, we wilden schriftstudie maken, maar helaas, onze voorzitter, Rev. Lijzinga werd van ons genomen. Wij missen hem vooral, omdat wij allemaal immigranten zijn, en omdat wij, al zijn er onder die hier al drie jaar zijn, hier allemaal betrekkelijk nog "groen" zijn.

Onze vergadering moest weken uitgesteld worden, doch nu zijn we weer bijeen geweest onder leiding van onze tweede voorzitter, de heer Bokma. Nadat de notulen gelezen waren, kregen we het verslag van de te Hamilton gehouden provinciale jaarvergadering, en daarna werd ingeleid het onderwerp: "Niet aan de kant van de weg blijven staan". De inleider wierp een aantal belangrijke vragen op, zoals: Moeten we Canadees worden? Wat kunnen we en hoe moeten we stemmen, als we daartoe eenmaal gerechtigd zijn? Bestaat er ook kans om een of twee van onze voormannen in een van de beide grote politieke partijen onder te brengen en op deze manier Calvinistische christenen in de regering te plaatsen? Op een volgende vergadering zal getracht worden aan antwoord te geven op deze vragen.

Verenigingsnieuws

Op een Zondagavond in het begin van dit jaar kwamen de Jongelingen en Jongedochters te Westlock, Alta, in vergadering bijeen om de oprichting van een Jongeliedenvereniging te bespreken, waaraan, zoals uit de opkomst bleek, grote behoefte bestond. Een der ouderlingen leidde deze bijeenkomst en gaf in een kort openingswoord doel en streven van een Jongeliedenvereniging aan. Alle aanwezigen gaven zich op als lid, zodat er een vereniging opgericht kon worden van 10 leden. Als voorzitter werd gekozen Gerrit Sierink, Nico Sierink als secretaris en Jan van Zalen als penningmeester.

Moge de Here deze vereniging, die geboren werd uit een nog jonge gemeente, zegenen en doen uitbreiden.

Willen zij, die dit lezen nog eens in hun Hollandse boekenkast kijken of zij nog een paar leidraden en of bronnen hebben voor Bijbelstudie? Niet allen tegelijk. Men kan, wat men missen wil, opzenden aan Jan van Zalen, Westlock, Alta.

Volgens officiele gegevens kwamen in Canada binnen gedurende het jaar 1950 73,912 immigranten. Hiervan waren ruim 26,000 farmers en 10,727 vaklieden. De verdeling over de provincien was percentsgewijze als volgt: Ontario 53%, Quebec 18%, Alberta 8½%, British Columbia 8%, Manitoba 5%, Maritimes 3%.

„De balk en de splinter"

T. TURKSTRA

Een Hollander zei onlangs: „Er is geen goede Duitser, behalve een dode". Mr. Fennema gaat nog verder en wil ons laten geloven: „Er is geen goede Canadees". (punt). Laten we de Hollandse eerlijkheid, waarover Mr. Fennema spreekt, eens beproeven. Het eerste punt ten opzichte van het lawaai en de onordelijkheid, die wij vonden in onze kerken. Mijns inziens heeft trouwe of lakse opkomst hier niets mee te maken. Iemand, die niet in de kerk komt, maakt geen stoornis en die wel in de kerk komt moest zeker wel weten, dat Gods huis een plaats van eerbied is. Het gaat om Canadezen, die wel in de kerk komen en Hollanders in hun kerk.

Het tweede punt is grote gezinnen. Mr. Fennema woont in Waterdown en gaat naar dezelfde kerk als ik, als hij Christian Reformed is. U weet misschien wel, dat wij in Hamilton een nursery hebben, waar alle jonge kinderen, die in de dienst stoornis kunnen veroorzaken, welkom zijn. 's Avonds zijn er bijna geen kleine kinderen en als U enkele Zondagen geleden 's avonds in de kerk was, weet U wel, dat de dominee op moest houden met z'n preek om jongelui.

't Zijn niet de kleine kinderen, die de schuldigen zijn. Hamilton's gemeente telt 167 gezinnen en verleden jaar zijn er 17 babies gedoopt. De grote gezinnen zijn in onze kerken ook niet zo veel meer te vinden.

En nu de zedelijkheid, waarover U spreekt. De laatste jaren hadden wij onze gemeente-picnic in een park, waar gelegenheid was voor zwemmen. Aan de lunchtafel zaten dames, die niet meer dan 8 inches van hun lichaam bedekt hadden. Waar was Mr. Fennema die dag? Deze dames waren boven de twintig jaar en konden dus wel beter weten van Holland. Misschien moeten wij maar een Hollandse politie invoenen om onze meisjes in huis te jagen.

Mr. Fennema, als U een vergelijking wilt maken tussen Hollanders en Canadezen, moet U van beide partijen christenen nemen. U denkt, dat sommigen met hun schrijven "Contact" uit elkaar slaan, maar ik zoek tevergeefs in Uw brief naar iets, dat opbouwt. Wij kunnen wel met een strooppot lopen en elkaar vertellen hoeveel beter wij Hollanders zijn dan de Canadezen, maar dat is niet opbouwend. Laten we onze ogen openen voor onze eigen fouten en zonden en biddend streven om meer en meer een leven te leiden tot Gods eer. Niet met de mond, maar met de daad.

GEEN DUIMBREED

A. BISSCHOP

Geen Duimbreed is er op het ganse terrein van het menselijk leven waarvan Jezus Christus, die aller Souverein is, niet roept "Mijn"......

Dit woord van wijlen Dr. A. Kuyper, is door mij in een vorig artikel reeds aangehaald, doch onze vriend Simon Grin heeft het blijkbaar niet gelezen of heeft het van nul en gener waarde geacht. Dit behoorde wellicht ook tot de "Theorie". We willen echter proberen het artikel "Nederland Nadoen-Nooit!" te ontzenuwen hoewel we wel blijken van instemming hoorden evenals felle verontwaardiging.

Het is geen kunst om de Christelijke Vakbeweging een trap te geven, vooral als men aan dat werk niet daadwerkelijk heeft deel genomen, doch hoewel lid zijnde toch slechts toeschouwer was. Men kan zich blind staren op de practische arbeid en critiek oefenen op wat niet goed was doch dat zijn slechts materiele dingen en doen aan de principiele dingen niets af. Helaas hadden we in Nederland veel leden voor wie de materiele dingen hoofdzaak waren. Hoger loon, korter werktijd, vacantie enz. daar stelde men belang in. Dat de rechten en plichten in het arbeidersleven van groot belang waren, werd toegestemd. Maar lastig was het voor sommigen, dat men strikte naleving eiste van al die bepalingen. Die vrije Zaterdagmiddag was wel mooi, doch als men doorwerkte, had men toch weer 5 maal 70 cent extra verdiend. Dat men 't contract overtrad, och daar had men geen gewetensbezwaar over. Dat het contract een uur-, dag-, of weekloon bepaalde waar men niet boven uit mocht, ja velen vonden dat miserabel. En ze probeerden er vijf of tien of meer gulden bovenop te krijgen, en vele werkgevers bang zijnde geen personeel te kunnen krijgen zwichtten voor die eisen in plaats van daar niet op in te gaan. Dat ze zondigden tegen het achtste gebod, och, neem je kans waar, immers zo nauw moet je 't niet nemen. Die zich wel aan 't contract hield, immers, een man-een man, een woord-een woord, och dat waren immers dwazen. Alleen van die domme theoriemensen. Dit als antwoord op de verkondigde practijk perikelen.

Dat de gezamenlijke organisaties van werkgevers en werknemens met de regering overeen gekomen was om het bedrijfsleven te behoeden voor velerlei stakingen, is vriend Grin blijkbaar ontgaan. Dat het totaal verarmde Nederland de handen ineen sloeg, om, met vriend Oudekerk te spreken onze armoede (nee niet de rijkdom) zo billijk mogelijk te verdelen in 't bedrijf is aan de aandacht ontsnapt.

Dat in Nederland de C.B.T.B. en de N.C.L.B. niet samen in een organisatie zijn, is geloof ik, niet te wijten aan de laatste.

Er bestaat in Nederland ook nog zo iets als standsverschil. Het schijnt dat sommige immigranten dit ook mee genomen hebben naar Canada.

Dat bepaalde arbeiders wel eens lelijke dingen zeggen van de boeren, ja we zouden met Tijl Uilenspiegel kunnen zeggen dat ze 't er ook wel eens naar maakten. De practijk zien we in Canada alle dagen. En ons is ook niets menselijks vreemd. Altijd weer corrigeren en verbeteren. Het ideaal zal in onze zondige wereld ook niet worden bereikt. We zouden nog veel meer kunnen schrijven hierover, doch dat gaat de eigenlijke kwestie voorbij.

De kern der zaak is echter dit of Canada een Christelijke arbeidersorganisatie moet hebben of dat dit overbodig is. De z.g.n. Unions in Canada tellen omtrent een millioen leden. De R. K. org. in de Prov. Quebec telt naar ik meen ook meer dan 60 duizend leden. Als Canada geen organisatie nodig is, zijn dit allen dwazen evenals die 700,000 Nederlanders die ook lid ener vakorganisatie zijn. Doch wil men ernst maken met het Christelijk beginsel, willen we onze belijdenis beleven, dan zeggen we niet "Nooit" doch met hart en ziel "Ja" want ook dit behoort immers tot datgene wat Kuyper ons voorhield als van Christus te zijn. Wanneer we iedere dag danken voor ons dagelijks brood, iedere dag onze arbeid als uit 's Heren hand ontvangen moeten we God dan buiten sluiten als het gaat om regeling van loon en andere voorwaarden van plicht en recht. Is dit nu theorie en niet geldig in ons nieuwe Vaderland? Moeten wij onze Canadian broeders die ook hun Heiland belijden niet opwekken om met ons te strijden? Moeten wij het ene talent dat God ons toevertrouwde verbergen in de aarde? En dan zonder vrucht te zien? De Bijbel is kort over sociale actie, zegt vriend Grin. Ja, Gods Woord is nu eenmaal geen boek van vraag-en-antwoord. Doch wel vinden we de normen overal op getekend. De liefde tot God en onze naaste is de grootste norm. Verantwoordelijkheid voor elkaar moeten we altijd weer leren. Mijns broeders hoeder te zijn. Daarom zei Prof. Slotemaker de Bruine in 1940 dat de Christelijke Sociale beweging een vruchtboom was. De vruchten groeiden van uit de Christelijke levensnorm. Slotemaker vergeleek de andere organisaties bij een Kerstboom wel mooi en schitterend, doch de vruchten worden er aan gehangen.

Laten wij proberen om ook onze Canadese broeders in die rijkdom te laten delen. In 't geloof zaaien en misschien dat ons nageslacht dan maaien zal. De Chr. Labor organisation zal verrijzen in Canada, waarschijnlijk nog deze maand op enkele plaatsen. Laat onze dringende oproep niet tevergeefs zijn. We zullen Nederland gerust niet alles nadoen want Canada vraagt van ons een eigen koers. En toch ook als in Nederland, tot heil van volk en land. Voorwaarts, dan. De theorie moet in practijk gebracht worden.

De Groei der Credit Unions in 1950

In de provincie Ontario werd in 1950 aan 75 nieuwe credit unions een charter uitgereikt. Tien werden er opgeheven. Het totale ledental toonde eveneens een merkwaardige groei n.l. 23,000 meer dan in 1949.

Het bedrag der beleggingen nam toe met 30%, dat der uitgeleende bedragen met 35%.

Credit Unions schijnen meer kans van slagen te hebben in de steden dan op het land. Zal een Credit Union bloeien, dan zal zij de onverdeelde en voortdurende belangstelling moeten hebben van al haar leden. Dit kan het beste bereikt worden door de leden te gewennen aan systematische methode van sparen. Bekwame leiders zullen de goede ideen die aan een credit union ten grondslag liggen, moeten meedelen aan de leden zodat men bewust wordt van de noodzakelijkheid om alle mede de verantwoordelijkheid te dragen voor de goede gang van zaken ten opzichte van een democratische controle over de fondsen en het beschikbaar stellen van de voordelen die een credit union biedt.

Op de eerste November bedroeg het gemiddelde uurloon van alle industrien in Canada 106.2 cent vergeleken met 99.5 cent op dezelfde dag in 1949. Het gemiddelde weekloon was $45.67 vergeleken met $45.59 van het jaar daarvoor. Het gemiddelde aantal uren, dat gewerkt werd per week was 43. In 1949 was het 42.8.

NOORDERLICHT

P. HAMSTRA

Niet vanwege de "eenzaamheid", want daar hebben we hier, zoals ik reeds de vorige maal schreef, geen last van, maar omdat er hier zoveel ruimte is, verwachten wij a.s. voorjaar weer een flinke stroom emigranten hier in 't Noorden.

En voor hen die graag willen opbouwen is hier een fijne gelegenheid. Eigen weg banen, d.w.z. niet in de plat getreden paden van voorgangers lopen. Wat is er schoner dan te mogen medewerken aan de opbouw en tot ontwikkeling en ontplooiing brengen van een klein stukje van Gods rijke Schepping.

Bij al de moeilijkheden welke dit onwillekeurig ook meebrengt, is de grote voldoening, welke in deze arbeid ligt, reeds op zich zelf een rijk loon. Immers niet het geld, in de eerste plaats, geeft voldoening bij de arbeid, maar het slagen, het welslagen van wat wij doen.

Iemand die werkt om geld alleen heeft nimmer het echte loon van de arbeid gesmaakt, zo iemand is een arme slaaf van de meest harde meester.

Natuurlijk waarderen wij ook de geldelijke uitkomsten van ons werk en in onze huidige samenleving hebben we 't nodig ook hier op de Klei Belt, en wij bidden en werken ook om en voor een zekere mate van welstand en vooruitgang of het brood van ons bescheiden deel. De Bijbel leert ons dat in beide, rijkdom en armoede, gevaar schuilt. Wij hebben dan ook hier mensen nodig die zich willen geven aan deze mooie taak, om met Gods hulp deze streek mede tot ontwikkeling te brengen.

Niemand weet wat een grote voldoening deze arbeid geeft, die zelf er niet aan mee werkt. 't Is als met het bouwen van een huis, stuk bij stuk ziet de bouwer het huis verrijzen en eindelijk smaakt hij de voldoening, dat het bewoonbaar is en bewoond wordt. Zo is 't hier haast alles, telkens weer iets nieuws er bij, steeds maar uitbreiden, groeien als 't ware, zoals wij onze kinderen zien opgroeien. 't Wordt zo eigenlijk iets van ons zelf, zo nauw leven we met alles mee. En dat is op alle terrein hier mogelijk, omdat alles braak ligt. Op de farm onze dagelijkse bezigheid, maar ook op kerkelijk terrein. In October j.l. is een gemeente georganiseerd. Straks op schoolgebied, want dat staat ook op 't programma. Dan overwegen we naast onze emigratievereniging, nog de mogelijkheid van een organisatie van dairy farmers zodra daarvoor de redelijke mogelijkheid bestaat. Voor verbetering van de veestapel en ook om niet als eenlingen te staan ten opzichte van de afnemers onzer producten.

En organisatie van hen die zich op de groente teelt specialiseren is zeker even noodzakelijk en daarnaast is er nog zo heel veel ander werk, dat nodig, nuttig en of aangenaam is. Te streven naar dit alles, stap voor stap, steeds met het grote doel voor ogen, van medewerkers Gods te mogen zijn, overal en altijd en in alle werk. Dat geeft een rijk en blij leven zelfs bij moeilijkheden, omdat de uitkomst niet allereerst onze zaak is maar Gods zaak omdat wij Zijn medewerkers mogen zijn, wat wij ook doen.

Neen, ik weet wel, bij ons is niet altijd dit besef zo levendig als 't mag en moest zijn, niettegenstaande dit, mogen wij dit schone ideaal najagen ja, zijn wij schuldig dit te doen (Welk een voorrecht).

Vorig jaar met Kerstfeest, waren hier totaal vier Nederlandse families, nu dit jaar met Kerstfeest, tellen we de juist aangekomenen mee, zijn er 21 gezinnen. En wij hebben goede reden, om binnen het jaar in deze nabije omgeving er nog 20 families bij te verwachten.

En nu Ds. J. Vander Meer, van Holland Marsh het beroep heeft aangenomen, om als Home Missionary naar Cochrane te komen, reeds in Januari, is op kerkelijk terrein reeds veel bereikt, en mogen wij, God zij dank, Zondags geregeld hem als onze voorganger hebben met normaal 2 diensten, zo lang er geen andere groepen emigranten zich vestigen in de wijde omgeving van Cochrane. Maar ook dat betekent dan D.V. weer groei en leven. Nu is het gebouwtje van de United Church te Clute, waar we thans vergaderen, nog groot genoeg maar bij enige belangrijke aangroei zal het hopelijk spoedig te klein blijken. Dus hebben we ons te beraden op een eigen kerkbouw. Terwijl we tevens onze gedachten hebben te concentreren om te komen tot een eigen school. Onze mensen gevoelen er de noodzaak van, nu veel beter dan in Nederland. Onlangs zei een van onze emigranten tegen me: "In Nederland lieten we de schoolbelangen aan 't schoolbestuur over, soms eens naar de jaarvergadering, liefst gecombineerd met ouderavond, en dachten van de bestuursleden, ze willen graag dit erebaantje, dus laat die lui dat genoegen, dan ben ik in elk geval vrij".

En we dachten niet aan onze eigen verantwoordelijkheid als ouders, 't was alles zo gewoon. Wat weten wij jongeren van de Geschiedenis der school met de Bijbel, van de grote schoolstrijd welke onze vaders en grootvaders hebben gestreden? Alleen de rijke vruchten vielen ons in de schoot, als of 't zo behoorde en altijd zo geweest was en zo altijd zou blijven, als een recht. Nu zien wij 't wel anders, nu we dit alles missen, nu gaan we nadenken en zien onze zondige zorgeloosheid van toen. Er is inderdaad nood, en God zij dank gevoelen onze mensen dit ook. Wij hebben ons dus te beraden op dit punt en plaatsen het z.m. telkens weer op de agenda, en biddend en werkend met 's Heren zegen moet het slagen, deze vrije school met de Bijbel, om Gods wil. Want Hij is het die dit van ons vraagt en wij hebben bij de H. Doop beloofd onze kinderen in de voorzeide leer te onderwijzen en op te voeden. God Zelf leert ons dit in Zijn woord uitdrukkelijk op meerdere plaatsen o.a. Psalm 78: 1-8. En Salomo zegt "leert den jongeling de eerste beginselen Zijns weg en als hij oud geworden is zal hij daarvan niet afwijken." En daarnaar allereerst zijn wij schuldig te streven en mogen wij ons leven inrichten. Dank zij Het Kind in de kribbe van Bethlehem.

Het Kerstfeest 1950 ligt achter ons en 1951 voor ons. Geve onze grote Koning ons allen in Zijn gunst Zijn onmisbare zegen. En dan in Zijn kracht voorwaarts met blijde moed, als Gods medearbeiders op elk levensterrein.

De Canadese spoorwegen zijn 430,022 mijl lang. Er zijn slechts 2 landen in de wereld die langere lijnen hebben n.l. de Ver. Staten en Rusland en beide hebben een veel grotere bevolking.

Ons Eerste Jaar in Canada

DOOR BERT

HOOFDTSTUK IV

Pioniers in de N. O. P.

Een lange rij laarzen baggert zich regelmatig door de modder. Het heeft geregend vannacht en nu is het weggetje langs de Zuidvaart niet te fietsen. Voorop gaat die lange rooie, je weet wel, die altijd loopt te zingen; en achteraan is het weer een lange die de rij sluit. Maar hij kijkt altijd zwart, en kankeren dat hij kan! Hij loopt achteraan deze morgen, niet omdat hij niet mee kan komen, nee, maar omdat hij weer een pestbui heeft. "Zal ik me nu nog langer doodploeteren, hier in die rotpolder", denkt hij. Nee, thuis wil hij niet meer wezen; daar is z'n broer, en dat is genoeg. Drie lange, bange jaren zit hij hier nu in de polder en nog geen kijk op een eigen bedrijf; en op het oude land is het helemaal niets gedaan. Toch houdt hij van de polder; als het koolzaad bloeit of als de tarwe rijp is, is er geen mooier land denkbaar. Maar vanmorgen is het helemaal mis, want je moet nog weten, dat tot overmaat van ramp z'n meisje het uitgemaakt heeft. "Het wordt toch niets met je polder", had ze gezegd. Nog even schiet, als laatste hoop, het woord "emigreren" door z'n hoofd; maar goed helder wil het niet worden, want de mist is dik in de polder en ook in z'n kop; en meisjes zijn hier niet.

Maar wel zijn de paarden losgebroken als ze straks op de boerderij aankomen en dat wordt een zoeken van de ene kavel op de andere, zonder eind. Ver zien kun je niet en ze vreten graag van de jonge tarwe. Na verloop van tijd zijn ze toch allemaal weer binnen de omheining gebracht. Van aan spannen komt echter niets, want de mist gaat over in een gestadige regen, die voorlopig wel niet ophouden zal en al spoedig verzamelt zich een groepje rondom het kleine potkacheltje in het magazijn.

"Ja jongens, dat is pet vandaag", merkt Krelis op. De ploegbaas voegt er aan toe:" We zullen nog maar even wachten". Al spoedig lopen de gesprekken heen en weer. Eerst wordt het poldernieuws behandeld en natuurlijk gaat het ook over de aanstaande verpachting en over wie er al zo de polder uitgegaan zijn. "Mijn buurman heeft zijn beurt ook maar niet afgewacht. Hij is gisteren in Rotterdam op de boot gestapt voor Canada. Eerst vaart hij tot New York en dan gaat hij met de trein verder". Als de ploegbaas zo de eerste opgenoemd heeft volgt er een heel rijtje namen van polderjongens, die aan de overkant van de grote plas zitten. En dan volgen de namen van hen die met plannen rondlopen. Dat zijn Janus, Bert en Jan, terwijl Broekland de voorkeur geeft aan Frankrijk. Hij is daar eerder geweest en weet iedereen te boeien met de wondermooie verhalen van zijn belevenissen. Hij vertelt van de wijnbergen, van de zonnige rivierdalen en van de slordige Franse boeren. Het merendeel houdt het echter toch met Canada en de Verenigde Staten. Van Hulst merkt snedig op: "We zullen dan de hele polder maar naar Canada brengen, dan hebben we de prairie gauw onder de ploeg. Geen sloten en geen greppels hoeven we dan te maken en zulke grote kavels dat de rupstractor net een dag over een omgang doet".

De regen vermindert nog steeds niet. En als de ploegbaas naar huis gaat zegt hij "Jongens, als het over een goed uur nog regent, dan smeren jullie 'm maar".

De rest van de dag wordt dan in het kamp doorgebracht. Wat biljarten in de cantine, wat lezen of wat schrijven. Voor een enkele keer is het werkelijk niet onpleizierig er eens een keer uit te zijn. Overal rookt dan ook de schoorsteen en ieder kijkt uit naar het beste plaatsje bij de kachel om er z'n natte kleren te drogen te hangen.

De regen is opgehouden als de avond valt; maar nog jaagt een harde Zuidwestenwind donkere buien door het luchtruim. De kamerwacht heeft de vaat al weer schoon naar de keuken gebracht en als de kok een flinke stoot op de hoorn geeft, haast ook elke kamer zich om zich van een flinke kan koffie te voorzien. Dagsluiting is er vanavond niet, want het is Donderdag en dan heeft Zuidvaart z'n vereniging; Jongelingsvereniging kun je het niet noemen, want er zijn er bij, die vader zijn van zo om het half dozijn kinderen, terwijl er ook een waardige grijsaard, die al naar de zeventig loopt, lid is. Maar het gros is toch van dat jonge goedje van zo om en bij de achttien jaar en daarboven. Harmen heeft een inleiding vanavond, en wel over de torenbouw van Babel en de spraakverwarring. Er volgt een vlotte bespreking op en als Bert, die zo'n beetje als koster fungeert, de kachel nog eens opstookt merkt de voorzitter op, dat de vrienden toch eigenlijk wat van het onderwerp afgedwaald zijn. Niet, dat het emigratievraagstuk er niet mee in verband staat, maar er kan misschien toch beter op een andere keer een speciale inleiding aan gewijd worden.

De polder-dominee komt vanavond toevallig zijn kampbezoek brengen en hij is het die de vergadering sluit. Voor hij op de fiets springt roept hij de jongens nog schertsend toe: "Zeg, als jullie daar in Canada zijn beroep mij dan als dominee, dan kom ik hoor! Met een sterke zijwind fietst hij, de boerenzoon, weer op het dorp aan. Deze dominee kent het boerenleven, en de polder, omdat hij er hart voor heeft.

ADVERTENTIES

Door 's Heeren goedheid werden wij verblijd met de geboorte van een welgeschapen dochter. Alles wel.

K. HUIZINGA
G. HUIZINGA—Rosema

Martintown, Ont., 23 Februari, 1951
R. R. 2.

Met blijdschap en dankbaarheid geven wij kennis van de geboorte van onze zoon

DICK LEONARD

L. MILLENAAR
M. MILLENAAR—Meijer
JOHN
TRUDY

Dover Centre, Ontario

Door een droevig ongeval werd uit ons midden weggenomen ons aller vriend en medelid

JAN BOS

In de bloeiende leeftijd van 22 jaar.

Sterke de Heere de zoo zeer beproefde ouders, en zij het voor ons een roepstem om altijd bereid te zijn om de Heere te ontmoeten.

Namens Jeugdvereeniging "Eben Haezer" Dresden
A. VAN DOLDER, Voorzitter
J. HAMSTRA, Secretaresse

GERRIT SACK—

Sinds zijn vertrek naar Canada in 1949, niets meer van him gehoord. Mrs. R. McKay (Koosje Sack) van Flin Flon, Manitoba is zeer bezorgd waar hij zich bevind. Kan iemand eenige inlichtingen geven.

Schrijf aan: The Salvation Army, 538 Jarvis Street, Toronto 5, Ont.

TE KOOP

2 z.g.a.n. Holl. fietsen, Heeren en Dames.

Schrijf naar:
JOHN VERBURG
R. R. 2 Blenheim, Ontario

GEVRAAGD:

In Tuinbouw streek Holland Marsh een vrijgezel voor vast werk, kost en inwoning, goed loon. Indiensttreding 7 Mei. Voor nadere inlichtingen schrijf aan:

JACK VAN LUYK,
R. R. 2 Newmarket, Ontario

Tuinbouwgids 1950

De landbouwattache deelt mede, dat een beperkt aantal exemplaren van de Tuinbouw gids 1950 beschikbaar zijn voor Nederlandse immigranten, die daarin belangstellen.

De Tuinbouwgids is een lijvig boekdeel van ongeveer 700 bladzijden, dat, ofschoon gericht op de Nederlandse tuinbouw, toch belangrijk materiaal bevat voor degenen, die buiten Nederland in het agrarisch bedrijf zaadteelt, fruit- en bloembollenteelt, bemesting, bestrijdingsmiddelen wordt er in behandeld.

Het adres van de landbouw attache is 702 Echo Drive, Ottawa, Ontario.

"Vijf en Zeventig"

A. V. D. KOOY

Vijf en zeventig jaar, wat een gezegende leeftijd.

Vijf en zeventig kleinkinderen, wat is dat een zegen.

Vijf en zeventig acre farm-land, wat een vrome wens voor velen.

Vijf en zeventig dollars was drie en een half jaar het vastgestelde maandloon voor een immigrant met een gezin.

Wat zijn er veel prijzen verhoogd in die drie en een half jaar. Nu lees ik, dat er zo veel immigranten verwacht worden dit jaar. Het loon van een immigrant is echter nog $75.- per maand.

Er moeten wat vragen, die bij mij, en bij velen met mij, gerezen zijn, uit de pen, in de hoop, dat er een bevredigend antwoord op gegeven kan worden. Gezien de hoge prijzen van levensmiddelen, is $75.- dan wel genoeg voor een jong gezin? Kan daar kleding en schoeisel van betaald worden? Is zo'n gezin met $75.- per maand in staat de kerk finantieel te steunen al wil het dat nog zo graag? Wat kan het voor een christelijke school doen?

In 1947 kostte melk en brood 10 tot 11 cent, nu echter 17 tot 19 cent. Het goedkoopste vlees (gehak) steeg van 25 cent tot 65 cent per pond. De onmisbare rubberlaarzen en warme overschoenen....Genoeg. Ieder weet, dat het leven van 60 tot 200 percent duurder is geworden. Is het in dit licht verantwoord het loon van $75.- per maand te handhaven? Worden de toekomstige immigranten nu zodanig ingelicht, dat $75.- per maand te weinig is voor een jong gezin, b.v. met 4 kinderen? Zoals wij in 1947 werden ingelicht, dat dit loon, plus vrij wonen enz. zo ruim vold ende was, dat we daar wel van konden overhouden?

Ons gezin bestond uit Vader, Moeder en zeven kinderen, waarvan de oudste 12 jaar was. Mijnheer de Redacteur, ik weet ook wel, dat de goede patroon (laten we hopen vooral de christelijke patroon) dit loon zelf zal verhogen, zoals wij dat ondervonden. Maar daar is de massa niet mee gebaat. Geef goede voorlichting aan de toekomstige immigrant; dan weet ieder, dat $75.- per maand niet voldoende is om van te leven.

Een dezer dagen las ik in de "Family Herald en Weekly Star" dat immigranten zo nodig zijn, omdat er farm-help tekort is voor 1951. Is er in dezen iets te doen?

Met veel genoegen lees ik de artikelen van de heer Bischop en ik ben het van harte met hem eens; ind en even mogelijk, werk als organisaties niet naast elkaar, maar met elkaar. In de maatschappij zijn we als in een gezin op elkaar aangewezen. Laten we elkander dienen door elkander te helpen.

MARKT IN TORONTO

Wat genoemd zal worden de Farmer's Market is in voorbereiding in Toronto aan de Westkant van de stad. Men verwacht dat ongeveer de eerste Mei alles gereed zal zijn. Er zal gelegenheid zijn voor 400 trucks om producten aan te voeren en te parkeren en voor honderden auto's, terwijl er ook nog ruimte is voor uitbreiding. De eerste paar jaren zal de ruimte voor ongeveer 80 stands overdekt worden met stalen platen vooral als beschutting bij ongunstig weer. Als dit soort dak in de smaak valt, zal er meer van aangebracht worden. Voorts zijn er permanente gebouwen en "Cold Storage" en al de benodigdheden om dit tot de meest moderne markt van het Amerikaanse continent te maken.

Tengevolge van een tekort aan gezaagd hout was het aantal nieuwe huizen, die gebouwd werden in 1950 slechts 58,500 wat een vermindering van 4500 betekent vergeleken met 1949.

Victoria, de hoofdstad van British Columbia heeft een zachter klimaat dan enige andere stad in Canada. De gemiddelde dagtemperatuur gedurende de wintermaanden is 42 graden Fahrenheit. De jaarlijkse regenval bedraagt 27 inches en het gemiddelde aantal uren van zonneschijn is 5½.

Abonnements Formulier

Prijs een dollar per jaar, bij vooruitbetaling

Vul in uw naam en adres en geef het met betaling van $1.00 aan uw plaatselijke agent, of stuur het naar ons administratie adres: P.O. Box 234, Chatham, Ont.

Uw naam. ....

Naam van boer ....

Postkantoor adres ....

Adres Verandering

Nieuw Adres
(Vermeld steeds uw File Nummer)

Naam. ....

Farmer ....

Postkantoor ....

Tegenwoordig Adres

20.
Rev. John Gritter,
Box 35,
Aylmer, Ont.